

Jeg vil dernæst gerne sige med Hensyn til det Ønske, man fra den anden Side nærer om at klassedele Befolkningen ved at sætte en Skattegrænse, at det vil have sine store Vanskeligheder. Man vilde paalægge Kommunalbestyrelserne et meget stort Arbejde, hvis man skulde gaa den Vej, som Folketingsmanden for Ribe-Kredsen (Brorsen) i Gaar foreslog, at man skulde gaa. Han foreslog nemlig, at man kunde lade de forskellige Ernæringsmærker være, som de har været hidtil, og saa blot ved Uddelingen af disse Mærker forlange en Betaling af dem, hvis Indtægt er over Skattegrænsen. Jeg har tænkt en Del paa, hvorledes det vilde forme sig, dersom man i min Kommune, hvor jeg adskillige Gange har været med til at uddele Ernæringskort, skulde have den Grænse, som man fra Venstres Side har foreslaaet. Saa vil det Tilfælde kunne indtræffe adskillige Gange, at der kommer en ugift Mand, som ikke er sat til saa stor Skatteindtægt som en gift Mand, der har flere Børn og derfor faktisk er daarligere stillet. Vi skal da udlevere Mærker til en saadan ung Mand, uden at han skal give noget; men kommer der f. Eks. en Mand med 5 Børn og med en Familiebestand paa 7 Medlemmer, og skulde han saa efter Venstres Forslag give 28 Kr., tror jeg nok, at de Folk, som henter Ernæringskort — og det plejer at være en hel Del —, vilde sige: Nu er Indenrigsministeren vist blevet ganske forrykt; det er da noget af det mest forrykte, vi har set endnu, at den unge Mand skal have Ernæringskort gratis, men at jeg, som sidder daarligere i det, skal give 28 Kr. for at faa dem. Jeg kan forsikre for, at der vilde blive en Opstandelse, som man ikke har kendt Mage til, og derfor synes jeg, at der slet ikke kan være Tale om at komme ind paa en saadan Ordning.

Til Slutning skal jeg kun bemærke med Hensyn til Finansministerens Tale om Budgettets Sprængning, at derom er jo den højtærede Indenrigsminister i det andet høje Ting fremkommet med en Udtalelse, som lød saaledes, tror jeg: „Hellere maa Budgettet sprænges end Samfundet sprænges.“ Det har man beskæftiget sig meget med og paa en Maade ironiseret over. Men jeg vil gerne slutte med at udtrykke det samme ved at sige: Jeg tror, at vi skal vogte os nøje for at forringe det foreliggende Lovforslag paa en saadan Maade, at vi bagefter i Rigsdagen vil komme til at sige, at vi sparede paa Skillingen, men lod Daleren springe.

Indenrigsministeren (Rode): Idet jeg takker for Tilslutningen til Lovforslaget af de 2 Talere, som sidst havde Ordet, skal jeg kun gøre nogle Bemærkninger til det ærede 12te tingvalgte Medlem (Ole Hansen) og det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Piper), som har repræsenteret de Anskuelse, der i det andet høje Ting paa forskellige Punkter har kritiseret Forslaget. Jeg skal nu følge de to ærede Ordførere i ikke at komme ind paa Detailler i Sagen, da de begge har henskudt disse Spørgsmaal til Udvalgsbehandlingen og har erklæret sig rede til Forhandling om alle Enkeltheder. Heller ikke har det ærede 12te tingvalgte Medlem villet nævne, hvilke Beløb det var nødvendigt at spare paa disse Lovforslag, og der er saaledes fuld Frihed for den kommende Forhandling. Kunde det føre til Enighed allerede i dette Ting, saa at Fællesudvalg blev sparet, vilde det selvfølgelig være en særdeles ønskelig Udgang af Sagen.

Det ærede 12te tingvalgte Medlem begyndte sin Tale med at skildre det Indtryk, han havde af Fremsættelsen af dette Forslag i det andet høje Ting, og jeg fik den Opfattelse, at det ærede Medlem, hvis venlige Følelser for mig altid har Lejlighed til at paaskønne, næsten havde været bekymret paa mine Vegne, havde en Følelse af, at jeg befandt mig ene og forladt i Verden, at dette Lovforslag fremkom uden Støtte fra nogen Side, og at jeg derfor virkelig var at beklage. Jeg vil gerne berolige det ærede Medlem i saa Henseende med, at hvis der ikke var Kolleger til Stede den Gang, jeg fremsatte Forslaget, hvad jeg ikke har bemærket, var der Kolleger til Stede, da Forslaget blev besluttet fremsat. Da var de der alle sammen, og de var alle enige om det betimelige i dette Lovforslags Fremsættelse. Ja, jeg tør sige, at der var end ikke Tvivl hos nogen om Forslagets Nødvendighed. Jeg maa dernæst sige, at jeg har heller ikke haft noget Indtryk af, at dette Forslags Skæbne var saa overmaade ublid. Efter at man til en Begyndelse havde fremsat Udtalelser om stor finansiel Betænkelighed, viste det sig dog, at de Beløb, der var Tale om, ikke ændrede Forslaget saaledes, at det i meget betydelig Grad skiftede Karakter.

Jeg har ment, at de Tal, som jeg har fremsat med Hensyn til Priserne, var begrundede i de Forhold, som for Øjeblikket hersker, den Prislinie og Indtægtslinie, som man har talt om, og om hvilke man mente, at de for Øjeblikket løb ret